

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jolanta Łanowy
Sędziowie:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.) SSO Grzegorz Tyrka
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2016r. w Gliwicach

sprawy z powództwa D. G. (G.)

przeciwko Zakładowi (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

o ustalenie wypadku przy pracy, odszkodowanie

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 19 maja 2015 r. **sygn. akt** IV P 258/14

I. zmienia zaskarżony wyrok częściowo:

- 1) w punkcie 2 w ten sposób, że oddala powództwo o odszkodowanie;
- 2) w punkcie 4 w ten sposób, że nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 250 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych) tytułem opłaty sądowej i 340 zł (trzysta czterdzieści złotych) tytułem zwrotu wydatków;
- 3) w punkcie 5 w ten sposób, że go uchyla;

II. oddala apelację w pozostałej części;

III. odstępuje od obciążania powoda kosztami procesu w postępowaniu odwoławczym.

(-) SSO Grzegorz Tyrka (-) SSO Jolanta Łanowy (-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.)

Sędzia Przewodniczący Sędzia

UZASADNIENIE

Powód D. G. wniósł przeciwko Zakładowi (...) Sp. z o.o. w P. pozew o sprostowanie protokołu wypadku przy pracy, wnosząc o ustalenie, że zdarzenie zaistniałe w dniu 15 stycznia 2014 roku było wypadkiem przy pracy. Dodatkowo powód wskazał, że domaga się odszkodowania w kwocie 5.000 zł.

W toku rozprawy w dniu 15 maja 2015 roku powód rozszerzył powództwo o odszkodowanie i wniósł o zasądzenie kwoty w wysokości iloczynu 15% razy stawka odszkodowania wynikająca z ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości.

Sąd Rejonowy w T. wyrokiem z dnia 19 maja 2015 roku, sygn. akt IV P 258/14:

1. sprostował protokół powypadkowy nr (...) z dnia 14 lutego 2014 roku w ten sposób, że zdarzenie z dnia 15 stycznia 2014 roku z udziałem powoda D. G. uznał za wypadek przy pracy;
2. zasądził od pozwanej Spółki Zakład (...) Sp. z o.o. w P. na rzecz powoda D. G. kwotę 11.355 zł tytułem odszkodowania za uszczerbek na zdrowiu;
3. ustalił opłatę od pozwu na kwotę 578 zł;
4. nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sąd Rejonowy w T. kwotę 984,52 zł tytułem kosztów sądowych;
5. nadał wyrokowi w pkt 2 rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2.950 zł brutto.

Sąd I instancji ustalił następujący stan faktyczny:

Powód D. G. zatrudniony jest przez Zakład (...) Sp. z o.o. w P. od dnia 21 maja 1999 roku, aktualnie na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. Powód aktualnie pracuje na stanowisku ładowacza.

W dniu 15 stycznia 2014 roku powód wraz z dwoma innymi pracownikami po podziale pracy wjechał na rejon III do P.. Praca przebiegała normalnie. Około godziny 9.30 zespół będąc na ulicy (...) załadowywał kolejne kontenery do śmieciarki w celu ich opróżnienia. Jeden z kontenerów, był ciężki, koła były zapieczone, więc powód wraz z drugim pracownikiem G. P. próbowali przełamać opór kontenera i wysunąć go celem opróżnienia. W trakcie wyszarpywania kontenera powód poczuł, że "coś mu w ręce strzeliło", o czym zaraz powiedział koledze. Mimo bólu powód zdołał pracować do końca dnia. Miał również nadzieję, że samoczynnie ból ustąpi.

Powód nie poinformował o zdarzeniu swoich przełożonych. W kolejnych dniach pracował normalnie, brał jednak tabletki przeciwbólowe.

W nocy z 17 na 18 stycznia 2014 roku wobec utrzymujących się dolegliwości bólowych powód udał się do lekarza, gdzie stwierdzono ostry ból kręgosłupa szyjnego i zalecono obserwację w kierunku dyskopatii C5-C6. Powód przed zdarzeniem cierpiał wyłącznie na dnę moczanową i cukrzycę.

W dniu 20 stycznia 2014 roku powód powiadomił przełożonego o zdarzeniu z dnia 15 stycznia 2014 roku. Zespół powypadkowy w składzie (...) w dniu 14 lutego 2014 roku sporządził protokół powypadkowy nr (...), w którym uznano, że nie ustalono jednoznacznej przyczyny wypadku, bowiem ból ręki może być powiązany z innymi dolegliwościami zdrowotnymi powoda i nie ustalono ostatecznie zaistnienia wypadku przy pracy. Komisja nie kwestionowała samego zdarzenia a jedynie pochodzenie urazu z tego zdarzenia.

U powoda stwierdzono centralną przepuklinę krążka międzykręgowego C2-C3, C3-C4, przepuklinę krążka międzykręgowego C4-C5 oraz przepuklinę modelującą worek oponowy C6-C7. W odniesieniu do kręgosłupa szyjnego

stwierdzono ograniczenie ruchomości czynnej i biernej odcinka szyjnego kręgosłupa, zaś w odniesieniu do barku lewego - możliwe uszkodzenie ścięgna mięśnia nadgrzebieniowego lewego barku.

Dolegliwości i urazy jakich doznał powód mogły być następstwem zdarzenia z dnia 15 stycznia 2014 roku (przesuwanie ciężkich kontenerów, szarpanie ciężkich pojemników mogło przyczynić się lub być powodem wystąpienia u powoda powyższych objawów) i wątpliwe jest, aby przyczyna urazu tkwiła w organizmie powoda. U powoda stwierdzono następujący trwały uszczerbek na zdrowiu:

- pkt 94a - urazowe zespoły korzeniowe (bólów, czuciowe, ruchowe lub mieszane) - w zależności od stopnia (u powoda wystąpił urazowy zespół mieszany tj. bólowy i ruchowy odcinka szyjnego kręgosłupa, z potwierdzoną badaniem (...) dyskopatią odcinka szyjnego) co pozwala określić uszczerbek na zdrowiu na 10% (wyższy uszczerbek na zdrowiu wiązałby się z zaburzeniami czucia lub niedowładem czuciowym lub ruchowym kończyny górnej)

- pkt 114b - uszkodzenie mięśni i ścięgien i ich przyczepów w zależności od zmian wtórnych i

upośledzenia funkcji - u powoda doszło w wyniku urazu do uszkodzenia ścięgna mięśnia nadgrzebieniowego lewego barku wraz z uszkodzeniem górnej części obrąbka, co pozwala określić na chwilę obecną stopień upośledzenia funkcji kończyny górnej lewej na 5% (maksymalną wartość przyznaje się przy uszkodzeniu wszystkich ścięgien stożka rotatorów

Zdarzenie z 15 stycznia 2014 roku spełnia wszystkie wymogi z art. 3 ust 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych i żądanie pozwu zasługiwało na uwzględnienie. Sąd orzekł jak w pkt 1 wyroku prostując protokół powypadkowy nr (...) z dnia 14 lutego 2014 roku w ten sposób, że zdarzenie z dnia 15 stycznia 2014 roku z udziałem powoda D. G. Sąd uznał za wypadek przy pracy.

W pkt 2 wyroku podstawę prawną dochodzonego roszczenia stanowił art. 415 w zw. z art. 444 kodeksu cywilnego w zw. z art. 300 kodeksu pracy. Wynika z nich, że ten kto z winy swojej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia i w razie uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Z opinii biegłego wynikało, że uszczerbek na zdrowiu jakiego doznał powód wynosił 15%. Zgodnie bowiem z obwieszczeniem Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 28 lutego 2012r. w sprawie wysokości kwot jednorazowych odszkodowań z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, gdzie wysokość należnej kwoty odszkodowania za 1% uszczerbku na zdrowiu wynosi w chwili orzekania 757 zł, a zatem w rzeczywistości szkoda powoda wynosiła 11.355 zł (757 x 15 = 45 420 zł). Powód rozszerzył powództwo do powyższej kwoty, z tych względów Sąd zasądził kwotę 11.355 zł na rzecz powoda od pozwanej Spółki.

Sąd w oparciu o przepis art. 12 i art. 13 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych ustalił opłatę od pozwu na kwotę 578 zł.

Na podstawie art. 98 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, Sąd obciążył pozwanego jako stronę przegrywającą kosztami procesu, na które złożyły się koszty sądowe (opłata od pozwu i wynagrodzenie biegłego).

W pkt 5 wyroku, Sąd orzekł na podstawie art. 477² § 1 k.p.c.

Wyrok zaskarżyła apelacją pozwana w całości. Rozstrzygnięciu zarzuciła:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 415 k.c., poprzez jego błędne zastosowanie i zasądzenie na rzecz powoda odszkodowania od pozwanej pomimo braku ustalenia winy pozwanej za powstanie szkody po stronie powoda w postaci uszczerbku na zdrowiu;
2. naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 444 k.c., poprzez jego błędne zastosowanie i przyznanie powodowi zadośćuczynienia za uszczerbek na zdrowiu od pracodawcy, pomimo że w pierwszej kolejności winien on

ubiegać się o świadczenie wypłacane przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych na podstawie przepisów ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych;

3. naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 15 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, poprzez jego niezastosowanie, a w konsekwencji przedwczesne zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda odszkodowania, które powinien w pierwszej kolejności wypłacić Zakład Ubezpieczeń Społecznych;

4. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez uznanie zdarzenia z dnia 15 stycznia 2014 roku za wypadek przy pracy, podczas gdy nie została wykluczona przyczyna wewnętrzna wypadku oraz przyczynienie się do niego powoda poprzez naruszenie zasad bezpieczeństwa pracy;

5. naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 233 k.p.c., który miał wpływ na wynik sprawy, poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, przejawiający się w ustaleniu wysokości odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy bądź choroby zawodowej w oparciu o obwieszczenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 28 lutego 2012 roku wydane na podstawie art. 14 ust. 9 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, podczas gdy obwieszczenie to nie znajduje zastosowania w postępowaniu cywilnym, a powód winien udowodnić żadaną wysokość odszkodowania.

W związku z powyższym pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa w całości ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego w sprawie według norm przepisanych.

Powód wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy w Gliwicach zważył, co następuje: apelacja jest częściowo zasadna i skutkuje to zmianą zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd Rejonowy i przyjmuje je za własne, nie podziela jednak części rozważań prawnych.

Prawidłowo Sąd I instancji wskazał na przepis art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. nr 199, po. (...)) – dalej zwana ustawą wypadkową. Zgodnie z tym przepisem za wypadek przy pracy uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną, powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą - podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych. Słusznie Sąd Rejonowy zakwalifikował zdarzenie z 15 stycznia 2014 roku jako wypadek przy pracy. Było to zdarzenie nagłe, wywołane przyczyną zewnętrzną i pozostające w związku z pracą, a jego skutkiem był uraz. Apelująca zarzuciła sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez uznanie zdarzenia z dnia 15 stycznia 2014 roku za wypadek przy pracy, podczas gdy nie została wykluczona przyczyna wewnętrzna wypadku oraz przyczynienie się do niego powoda poprzez naruszenie zasad bezpieczeństwa pracy. Tak sformułowany zarzut wskazuje, że pozwana w istocie zarzuca naruszenie prawa materialnego, a to przepisu art. 3 ust 1 pkt 1-3 ustawy wypadkowej, który to przepis zawiera definicję wypadku przy pracy. Zarzut ten nie jest uzasadniony. Jak już wyżej wskazano wypadkiem przy pracy jest zdarzenie nagłe, wywołane przyczyną zewnętrzną, powodujące uraz lub śmierć i pozostające w związku z pracą. Przepis ten nie zawiera innych warunków – także tych, które wskazuje w apelacji pozwana tj. wyłączności przyczyny zewnętrznej zdarzenia, braku przyczynienia się poszkodowanego do zdarzenia przez naruszenie zasad BHP. Ugruntowany jest w judykaturze pogląd, że przyczyna zewnętrzna nie musi być jedyną przyczyną zdarzenia, aby dopuszczalne było uznanie go za wypadek przy pracy. Tak wypowiedział się np. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 kwietnia 2009 roku, I UK 336/08, w którym to orzeczeniu wskazał, że przyczyna zewnętrzna nie musi być wyłączną przyczyną wypadku przy pracy. Wystarczające jest, że przyczyni się ona do powstania urazu. Tak więc jeżeli przyczyna wypadku ma charakter mieszany wystarczające jest, jeśli zostanie wykazane, że bez czynnika zewnętrznego

nie doszłoby do szkodliwego skutku. Postępowanie dowodowe przeprowadzone w sprawie w sposób nie budzący wątpliwości wykazało, że przyczyną zewnętrzną zdarzenia w wyniku, którego powód doznał centralnej przepukliny krążka międzykręgowego C2-C3, C3-C4, przepukliny krążka międzykręgowego C4-C5 oraz przepukliny modelującej worek oponowy C6-C7, ograniczenia ruchomości czynnej i biernej odcinka szyjnego kręgosłupa, uszkodzenia ścięgna mięśnia nadgrzebieniowego lewego barku było wyszarpywanie w celu przesunięcia kontenera ze śmieciami, z użyciem siły. Z opinii biegłej ortopedy – traumatolog J. S. wynika, że urazy te mogły być skutkiem zdarzenia z 15 stycznia 2014 roku, a wątpliwym jest aby ich przyczyną tkwiła w organizmie powoda. Ustalenia te w sprawie o uznanie zdarzenia za wypadek przy pracy są wystarczające do ustalenia, że zdarzenie zostało spowodowane przyczyną zewnętrzną w rozumieniu przepisu art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy wypadkowej. Wykluczanie zaś współdziałania przyczyny wewnętrznej byłoby w sprawie niniejszej niecelowe.

Także zbędne było w sprawie o uznanie zdarzenia za wypadek przy pracy ustalanie przyczynienia się powoda do zdarzenia przez naruszenie zasad BHP, albowiem brak naruszenia tych zasad nie jest warunkiem uznania zdarzenia za wypadek przy pracy. W tej kwestii także wypowiedział się Sąd Najwyższy - postanowienie Sądu Najwyższego z 20 września 2012 roku, I PK 93/12 - kwestie ewentualnego naruszenia przepisów BHP nie mają znaczenia w przedmiocie ustalenia, czy zdarzenie było wypadkiem przy pracy w rozumieniu art. 3 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz.U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322 ze zm.). Ewentualne udowodnione naruszenia przez ubezpieczonego przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, spowodowane przez niego umyślnie lub w skutek rażącego niedbalstwa, jest jedynie negatywną przesłanką uzyskania prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego związanych z wypadkiem przy pracy.

Reasumując powództwo w części dotyczącej ustalenia zdarzenia za wypadek przy pracy podlegało uwzględnieniu na podstawie art. 189 k.p.c. W ocenie Sądu II instancji powód miał interes prawny w wytoczeniu takiego powództwa albowiem występuje on zawsze gdy pomiędzy stronami jest spór co do prawa – tutaj czy zdarzenie było wypadkiem przy pracy.

Pozostałe zarzuty apelacji są zasadne.

Powód domagał się odszkodowania, nie wskazał jednak w czym upatruje szkody. W związku z wypadkiem przy pracy poszkodowanemu pracownikowi przysługuje szereg roszczeń. W pierwszej kolejności są to roszczenia z ustawy wypadkowej określone w art. 6 ust. 1 tej ustawy. Między innymi powód może się domagać jednorazowego odszkodowania z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy wypadkowej, które przysługuje w razie stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Zgodnie z art. 15 ust. 1 i 3 ustawy wypadkowej wysokość jednorazowego odszkodowania ustala w drodze decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych, także ten organ rentowy wypłaca jednorazowe odszkodowanie. Wysokość tego świadczenia jest określona w art. 12 ust 1-6 ustawy wypadkowej. Z kolei kwoty jednorazowych odszkodowań, a w tym kwoty za każdy procent stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu są określane przez obwieszczenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej obowiązujące w czasie przez nie określonym. Ponadto poszkodowanemu pracownikowi przysługują roszczenia z Kodeksu cywilnego. Z takimi roszczeniami można wystąpić przeciwko pracodawcy. Są to jednak roszczenia uzupełniające – wyrok Sądu Najwyższego z 20 stycznia 2015 roku, I PK 148/14 – Sąd Najwyższy podał: dopuszczalne jest dochodzenie przez pracownika od pracodawcy roszczeń uzupełniających z tytułu wypadku przy pracy, opartych na przepisach prawa cywilnego (w tym art. 444 KC i art. 445 KC). Pracownik, występując z takim powództwem, nie może powołać się w postępowaniu sądowym jedynie na sam fakt wypadku przy pracy, który stwierdzony został protokołem powypadkowym, lecz obowiązany jest wykazać przesłanki prawne odpowiedzialności odszkodowawczej: 1) ciężącą na pracodawcy odpowiedzialność z tytułu czynu niedozwolonego, 2) poniesioną szkodę (np. uszczerbek na zdrowiu), 3) związek przyczynowy między zdarzeniem będącym wypadkiem przy pracy a powstaniem szkody i jej rozmiarem, co wpływa na wysokość należnego odszkodowania.

Stanowisko takie zajął również Sąd Apelacyjny w R.w wyroku z dnia 18 grudnia 2013 roku, III APa 9/13 - cywilnoprawna odpowiedzialność pracodawcy za skutki wypadku przy pracy ma charakter uzupełniający. Pracownik nie może dochodzić odszkodowania i renty uzupełniającej przed rozpoznaniem jego roszczeń o świadczenia

przysługujące na podstawie przepisów ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Zatem z takimi roszczeniami można wystąpić jeśli świadczenia z ubezpieczeń społecznych wypłacone przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie zaspokajają szkody. Wystąpienie z powództwem o odszkodowanie lub zadośćuczynienie przeciwko pracodawcy przed złożeniem do ZUS wniosku o jednorazowe odszkodowanie jest przedwczesne i podlega jako takie oddaleniu. Zaznaczyć należy na marginesie, że wysokość odszkodowania czy zadośćuczynienia nie jest regulowana - poza Kodeksem cywilnym - innymi aktami prawnymi.

W tej sytuacji roszczenie o odszkodowanie na podstawie art. 415 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. jako przedwczesne podlegało oddaleniu. Oznacza to, że jeśli powód wystąpi z wnioskiem do ZUS o jednorazowe odszkodowanie i zostanie ono wypłacone lub nie - w związku z ustaleniem 0% uszczerbku na zdrowiu, będzie mógł wystąpić przeciwko pracodawcy z powództwem o odszkodowanie lub zadośćuczynienie (jeśli uzna, że kwota wypłacona przez ZUS nie jest wystarczająca). W takim postępowaniu znaczenie będą miały okoliczności podniesione przez pozwaną dotyczące przyczynienia się powoda do wypadku przy pracy.

Zatem zastosowanie przez Sąd I instancji art. 444 § 1 k.c. w zw. z art. 415 k.c. było przedwczesne. Rację ma także strona pozwana co do tego, że Sąd I instancji błędnie pominął treść art. 15 ust. 1 i 3 ustawy wypadkowej, z którego wynika, że jednorazowe odszkodowanie ustalane za każdy procent stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu z tytułu wypadku przy pracy wypłaca ZUS. Odszkodowanie to jest ustalane i wypłacane w trybie postępowania administracyjnego przed organem rentowym. Także słusznie pozwana podniosła, że obwieszczenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 28 lutego 2012 roku wydane na podstawie art. 14 ust. 9 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych nie znajduje zastosowania w postępowaniu cywilnym lecz jest adresowane do organu rentowego. W postępowaniu cywilnym przeciwko pracodawcy powód winien udowodnić żadaną wysokość odszkodowania.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy w pkt I zmienił zaskarżony wyrok na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Jak już wyżej podniesiono powództwo o odszkodowanie było przedwczesne i podlegało oddaleniu. W konsekwencji pozwana była zobowiązana do uiszczenia opłaty sądowej od pozwu o ustalenie zdarzenia za wypadek przy pracy, jako strona przegrywająca w sprawie, w której powód był zwolniony od tej opłaty z mocy ustawy. Brak było podstaw do nadania wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności.

W pkt II podstawą rozstrzygnięcia był przepis art. 385 k.p.c. – co do żądania ustalenia zdarzenia za wypadek przy pracy.

O kosztach procesu w postępowaniu apelacyjnym orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd II instancji wziął pod uwagę, że powód otrzymuje wynagrodzenie w kwocie netto 1.960 zł. Ma na utrzymaniu troje dzieci, z których dwoje uczy się, a jedno ma rok. Powód utrzymuje także niepracującą żonę, która opiekuje się dzieckiem.

(-) SSO Grzegorz Tyrka (-) SSO Jolanta Łanowy (-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.)

Sędzia Przewodniczący Sędzia